

Apostolicam super hoc dispensatum, electionem illius auctoritate Apostolica cassaretis: [& infra.] Partibus ergo propter hoc in vestra praesentia constitutis, praesentio quoque a iuramento de veritate dicenda, & factis positionibus, & responsionibus hinc inde, tandem eodem Decano, praetextu quorundam gravaminum, ad nostram audientiam appellante, vos electionem huiusmodi irritantes, eidem Ecclesiae de Cenoman. Episcopo providistis: [& infra.] §. 3. Licet autem positiones, b & responsiones super pluribus articulis factae fuerint coram vobis, quia tamen contestationem litis non invenimus esse factam (cum non per positiones, & responsiones ad eas factas c, sed per petitionem in iure propositam, & contestationem factam, contestatio litis fiat d) eundem processum de fratrum nostrorum consilio irritum duximus nunciandum. §. 4. Tandem Archidiaconus electionem ex praemissa causa petiit irritari, electo respondente praedicto, quod non erat eius electio irritanda: Lite vero coram nobis legitime contestata, praesentioque de veritate dicenda a partibus iuramento, idem electus, etsi confiteretur se dicta beneficia electionis tempore tenuisse, tamen excusare se super hoc nihilominus e nitebatur, quia videlicet dictum Archidiaconatum non credebatur curam animarum habere. Sed cum in iure confessus fuerit, quod Archidiaconus Ambian. de consuetudine suspendit, excommunicat, & absolvit Presbyteros, & Priores, & Parociales Ecclesias interdicit, necnon Archidiaconus f visitat, & inquit, quae viderit inquirenda, & procuraciones ratione visitationis recipit, evidenter apparet, quod curam habeat animarum annexam: quam si etiam non haberet, negare non potest, quin personatus existat, cum idem de Personatibus, quod & de beneficiis curam animarum habentibus, iudicium sit habendum. §. 5. Insuper indulgentiam, quam super hoc asserit se habere, invalidam reputavimus, cum in ea falsitatem suggererit, & suppresserit veritatem: qua tacita, vel expressa ipsam nullatenus habuisset. Suggestit enim, quod praedictas parociales Ecclesias, antequam fuisset in Archidiaconum assumptus, canonicè fuerat affectus, cum nullus potuerit plures parociales Ecclesias obtinere, nisi una penderet ex altera, vel unam intitulatam, & alteram g commendatam haberet, unde cum idem utramque illarum intitulatam haberet, ipsas nequivit canonicè habuisse. Item suggerens, quod redditus personatus sui erant tenues, & exiles, suppressit, quod alios redditus in pluribus Ecclesiis noscitur obtinere. Suppressit etiam, quod plures parociales Ecclesias cum pluribus aliis beneficiis in diversis Ecclesiis obtineret: cum intentionis nostrae non fuerit secum in tot beneficiis (praesertim habentibus curam animarum) dispensare, nec intentionis nostrae fuerit aliquid ei de novo concedere, sed ut per indulgentiam posset habita licite retinere: [& infra.] §. 6. Tandem cum non restaret, nisi proferenda sententia, idem tam juri (si quod ei competere videbatur) quam liti cessit h spontanea voluntate, cujus cessionem duximus admittendam.

CAP. LV.

Irrita est electio, quam collatio non praecessit, vel quae facta non est a maiore parte Capituli, vel quae non fuit communis.

Idem Gregor. IX. (an. 1228. forte in Galliam.)

IN Genesi legitur: [& infra.] Cum in Concilio i caveatur, ut is collatione habita eligatur, in quem omnes

a al. praesentioque. al. & praesentio. b vide l. haeres, & sequ. ff. de pet. her. & l. Gallus. §. & quid si tantum ff. de lib. & posthum. c al. habitas. dictio, factas, deest in manuscripto. d vide l. defensor. §. qui interrogatus. ff. de int. ad. & l. 1. C. de divers. rescript. e al. videbatur. f vide Concil. Trident. sess. 24. de reformat. cap. 3. g aliam. h vide l. postquam liti. C. de pact. & Bart. in l. qui Romae. §. duo fratres. ff. de verborum obligat. i Lateranensi sub Innocent. III. cap. 24.

vel major, & sanior pars Capituli consentit: & in Guil. major pars totius Capituli non consenserit, quamquam maiorem partem habuit partium comparatione minorum: nec plene numeri ad numerum, quia utrum G. & H. de quibus adversarii referunt quaestionem, in electione vocem habuerint, tractatum non extitit, nec discussum: nec zeli ad zelum, nec meriti ad meritum collatio facta fuerit: nec etiam electio communiter celebrata, quoniam licet in eundem Guil. singulariter singuli consensissent, non tamen debuit subsequi singularis electio, sed communis: ne vel idem repeti videretur, vel ex hoc sequeretur absurditas, ut tot essent electiones, quot essent numero eligentes. Nec ex singularibus, vel particularibus consensibus appareret universalis electio, vel communis, licet quilibet singularis veritatem exprimat suae partis: quemadmodum ex singularibus propositionibus (licet veris) universalis propositio non apparet a, nisi per signum universale forsitan exprimat. Nec praemissi duo Canonici poterant sic excludi, cum primus existeret in Canonicatus possessione, vel quasi b, habendo stallum in choro, locum in Capitulo, legendo, & cantando ut Canonicus, & ad tractatus, ac electiones dignitatum, & personatum, quae occurrerunt pro tempore faciendae, tanquam Canonicus sit vocatus: quamquam hac vice fuerit cum protestatione admissus: secundus vero esset in tali loco, de quo fuerat ad electionem vocandus: cum de toto regno Franciae vocentur absentes de consuetudine Ecclesiae Gallicanae: nos his plenius intellectis, de consilio fratrum nostrorum praemissam electionem, utpote contra formam Concilii attentatam, decernimus irritam, & inanem.

CAP. LVI.

Non valet electio Pontificis per Laicos, & Canonicos facta, etiamsi hoc habeat consuetudo. h. d. & quotidie solet allegari.

Idem Capit. Massano. (an. 1226. Roma in Hetruriam.)

MAssana c Ecclesia pastore d vacante: [& infra.] Edicto perpetuo prohibemus, ne per Laicos cum Canonicis Pontificis electio praesumatur. Quae e si forte praesumpta fuerit, nullam obtineat firmitatem: non obstante contraria consuetudine, quae dici debet potius corruptela. f

CAP. LVII.

Non sufficit ad confirmationem electionis, quod sit facta a maiori parte Capituli, nisi etiam illa pars sit sanior.

Idem Capit. Cathalan. (an. 1229. Roma in Galliam.)

ECclesia vestra destituta pastore, convenientes in unum (absente Guil. qui tunc noluit interesse) ad celebrandam electionem terminum statuistis. Veniente vero termino, & dicto Guil. (cum absens existeret) non vocato, praemisso iuxta formam Concilii g generalis scrutinio, 14. magistrum G. Presbyterum Cardinalem, concanonicum h vestrum: & 17. R. Remen. Canonicum elegerunt, praesentio G. postmodum electioni eiusdem R. suum praesente consensum. Tandem procuratoribus utriusque partis in nostra praesentia constitutis, allegabatur pro electione dicti R. quod cum in 4. excederet aliam, computato Guil. praedicto, maiorem Capituli partem habebat, & per hoc debebat pars sua sanior reputari, cum ubi major numerus est, zelus melior praesumatur i.

Pars

a Vide l. qui habebat. ff. de legatis 3. & l. si pluribus, & ibi Bartol. ff. de legatis 2. b vide l. certum. Cod. de rei vindic. c alias. Messana. d vide Concil. Bracar. c. 1. & Burch. lib. 1. Decret. cap. 10. e Quod si. f vide l. omnes iudices. cum not. Cod. de dec. lib. 10. in gloss. 1. & in Authent. ut nulli iudic. §. 1. in glossa magna, collat. 9. g Concil. Lateran. sub. Innoc. III. cap. 24. h in antiquis, Canonicum invenio. i vide l. ita stipulatus. §. credendum est, ff. de verborum obligat.

Pars vero altera electionem eandem multipliciter impugnabat, proponens praenominatum R. in aetate pari defectum, nec esse sufficientis scientiae ad Ecclesiam supradictam, cum aetatis maturae, & eminentis scientiae praefatus Cardinalis existeret: & cum electores Cardinalis alios meritis, & auctoritate praecellerent, habito praesertim respectu ad personam electam, meliorem zelum eos habuisse constabat. Dicebatur praeterea, quod consensus dicti Guil. (quem pars eiusdem R. confitebatur fuisse contemptum, assente parte reliqua Capitulum potius contemptum ab ipso fuisse) cum non fuerit consensus praestitus in scrutinio, sed post electionem accesserit, adicere nil valebat: [& infra.] Denique statutum generalis Concilii, quod electionem decernit invalidam, cum contra eiusdem Concilii formam in electione peccatur, non debet ad contemptum, & alia, quae non sunt de forma, referri. Unde quod ibi dicitur, quod aliter electio celebrata non valeat, ea respicit tantum, quae attentantur contra formam Concilii memorati: non autem alia, quae ponuntur ibidem, sicut est istud, quod praesentibus omnibus, qui debent, volunt, & possunt commode interesse, haberi debeat in electione processus, ne caetera, quae super hoc alibi statuta noscuntur, uno verbo videantur everti. Neque enim a credendum est, Romanum Pontificem (qui iura tuetur) quod alias excogitatum est multis vigiliis, & inventum b, uno verbo subvertere voluisse. Nos ergo quae hinc inde fuere proposita, plenius intellectis (cum ex Lateranensi Concilio in ordinationibus Ecclesiarum major, & sanior pars Capituli exigatur, & statutum generalis Concilii contineat inter caetera, ut is eligatur, in quem omnes, vel major, & sanior pars consentit) electionem dicti R. non personae, sed potius electionis vitio (cum major, & sanior pars non consenserit in eundem) de fratrum nostrorum consilio duximus sententialiter irritandam.

CAP. LVIII.

Publicato scrutinio, non possunt electores variare, sed compelli debent ad collationem, & electionem.

Idem Greg. IX. (an. 1229. Roma.)

Publicato scrutinio variare nequeunt electores, cum sit facienda collatio, & electio celebranda. Ad quod per superiorem, si oportuerit, compellantur.

CAP. LIX.

Cassata electione propter simoniam etiam sine culpa electi, non dispensat Episcopus ea vice cum cassato: secus si electus libere resignavit. h. d. secundum intellectum glossae 2. in fin.

Idem.

SI alicujus electionem propter simoniam, eo ignorante, ac ratum non habente commissam, contigerit reprobari, cum eo super praesentatione c, ad quam taliter fuerat electus, illa vice non potest Episcopus dispensare. Quamvis circa eum, qui ignoranter recipit simplex beneficium per simoniacam pravitatem, post liberam resignationem Episcopi dispensatio toleretur. d

CAP. LX.

Electoibus impeditis currit tempus, si possunt impedimentum tollere.

Idem.

His, quibus interdicitur, ut absque superioris licentia eligere non praesumant, tempus statutum a canone currit, ex quo in mora fuerint licentiam huiusmodi postulandi. e

a al. Nec enim. b Vide §. quorum Institut. in proem. & in auth. ut iud. sine quo suff. c alias, postulatione. d Vide l. nihil. §. sicut filius. ff. de inoffic. testam. e Vide l. eum qui ita. §. fin. cum gloss. magna, & ibi Bart. D. de verborum obligation.

TITULUS VII. DE TRANSLATIONE EPISCOPI. CAP. I.

Patriarcha, qui confirmatum in Archiepiscopum transferat ad sedem Episcopalem, ab Episcoporum confirmatione suspenditur. Joan. Andr.

Innocentius III. Antiocheno Patriarchae.

(an. 1198. Roma in Syriam.)

CUM ex illo b generali privilegio, quod Beato Petro, & per eum Ecclesiae Romanae Dominus noster indulget, canonica postmodum manaverint instituta, continentia majores Ecclesiae causas ad Apost. sedem c perferendas, ac per hoc translationes Episcoporum, & sedium mutationes ad summum Apostolicae sedis Antistitem de iure pertineant, nec super his quicquam praeter eius assensum debeat immutari d: Miramur, quod L. Apamen. e electum in Tripolitana Ecclesia transfulisti, & novo quodam mutationis genere parvificasti majorem, & magnum quodammodo minorasti, episcopare Archiepiscopum, imo potius dearchiepiscopare praesumens. Licet enim dictus L. nondum fuisset in Archiepiscopum consecratus, confirmationis tamen munus receperat, & Archiepiscopalia (quantum ei licuit) ministrarat, sicut nobis ipsius relatione innotuit, qui se Valiens. Episcopum f asseruit confirmasse. Ne igitur perpetrandi similia caeteris audacia tribuatur, te ab Episcoporum confirmatione duximus suspendendum. g

CAP. II.

Electos in Episcopos, & confirmatos transferre potest solus Papa.

Idem Decano, & Capitulo Andegavensi. (an. 1198.

Roma in Galliam.)

Inter corporalia b, & spiritualia eam cognovimus i differentiam, quod corporalia facilius destruantur, quam construantur: spiritualia vero facilius construantur, quam destruantur. Unde iuxta canonicas sanctiones Episcopus solus honorem dare potest, solus auferre non potest. Episcopi quoque a Metropolitanis suis munus consecrationis accipiunt, qui tamen non possunt, nisi per Rom. Pontificem condemnari. Cum ergo fortius sit spirituale vinculum, quam carnale, dubitari non debet, quin omnipotens Deus spirituale conjugium, quod est inter Episcopum, & Ecclesiam, suo tantum iudicio reservaverit dissolvendum, qui dissolutionem x etiam carnalis conjugii, quod est inter virum, & foeminam, suo tantum iudicio reservavit, praecipiens, ut quos Deus coniunxit, homo non separet. Non enim humana, sed potius divina potestate conjugium spirituale dissolvitur, cum per translationem, depositionem, aut cessionem auctoritate Romani Pontificis (quem constat esse Vicarium Jesu Christi) Episcopus ab Ecclesia removetur: & ideo tria haec, quae praemissimus, non tam constitutione canonica, quam institutione divina, soli sunt Romano Pontifici reservata l. Sicut autem Episcopus consecratus sine licentia Rom. Pontificis suam non debet Ecclesiam derelinquere, sic & electus confirmatus: cum non debeat in dubium revocari, quin post electionem, & confirmationem canonicam inter personas eligentium, & electi, conjugium sit spirituale contractum, cui profecto Episcopalis

a In quibusdam antiquis additur, vel electi. b Cap. 1. eod. tit. in 3. compil. c Ansel. Papa ep. 1. Melchior Canus lib. 1. de loc. Theolog. d al. attentare. e Paphensem, al. Appanensem. f al. Silvaliensis. al. Valiens. g Vide l. 1. C. ad leg. Jul. rep. & Institut. de except. §. hodie. h Cap. 2. eod. tit. in 3. compil. Vid. Innoc. III. Epist. L. 1. p. 154. i in vulgatis, esse, legitur: sed abest a manuscripto. x Vide Dom. Sorum in 4. Sententiar. dist. 27. quaest. 1. art. 2. Matth. cap. 19. l Vide cap. quamvis de elect. lib. 6. & cap. ut debitus. ad fin. infra de appell.

lis dignitas nihil addit: cum quis Episcopali præditus dignitate, nullius tamen Ecclesiæ possit esse Episcopus, quemadmodum de illo contingit, qui oæri Pontificali renunciat, non honori. Unde cum non sit majus vinculum Episcopi ad Ecclesiæ a, quam electi, maxime cum fuerit confirmatus b, imo idem penitus, & non aliud, idem juris obtinet in utroque. Sicut ergo Episcoporum translatio, depositio, & cessio, sic & electorum post confirmationem (spiritualis conjugii ratione) soli est Romano Pontifici reservata: licet usque ad tempora ista, quod cautum fuerat de Episcopis, expressum non fuerat de electis: propter expressam tamen similitudinem, vel identitatem potius, nemini poterat videri dubium subtiliter intuenti: cum de similibus idem iudicium sit habendum. §. 1. Sed neque illud, quod in canone legitur de electo, ut si ultra sex menses per suam negligentiam retinuerit Ecclesiæ viduatam, nec ibi, nec alibi donum consecrationis accipiat, imo Metropolitanus sui cedat iudicio, aliter intelligentibus poterat suffragari: cum non intelligatur Ecclesiæ viduata, quasi sponsum non habeat, sed quia sponsus ejus nondum sit consecratus, adhuc quoad quædam quasi viri maneat solatio destituta: sicut juxta communem modum c loquendi illa dicitur Ecclesiæ viduata, quæ licet Episcopum habeat, inutilem tamen perhibetur habere. Nec quod de cessione subsequitur, & statutum fuit ad poenam, trahi debet ad gratiam: ut sicut Metropolitanus iudicio electus deicitur, ita etiam ad aliam Ecclesiæ possit transferri, præsertim cum nec sine auctoritate Romani Pontificis fiat cessio, vel decessio memorata: qui ut hæc possent, ex illo canone Metropolitanis indulget. Unde si circa translationem idem fieri voluisset, quod de cessione dixerat, & de translatione poterat expressisse: & quod non est sanctorum Patrum decreto sancitum, superstitiosis non est adinventibus præsumendum: præsertim cum nonnullam intelligitur prohibuit, quod non invenitur concessum. §. 2. Sane quoniam Turonens. Archiepiscopus electum Abricen. per Metropolitanum suum confirmatum, in Ecclesiæ vestram præter auctoritatem sedis Apostolicæ transferre præsumpsit, & in Episcopum consecrare, quem Rothomagensis Archiepiscopus citra mandatum nostrum absolvit, & ei licentiam tribuit transfundendi: prædictos Archiepiscopos a consecratione, & confirmatione Pontificum, Episcopum vero ab executione Pontificali officii, Bituricensis Archiepiscopus juxta mandati nostri tenorem suspendit. Et quamvis iidem Archiepiscopi tanquam majores plus excefferint in præmissis d, præsertim vero Episcopus minus (utpote illorum tanquam majorum errorem secutus) nos tamen intellecta eorum confessione spontanea, & supplicatione devota, veniam errori dedimus, quia non ex malignitate, sed ex simplicitate peccaverunt. e Et quoniam præfatus Episcopus, qui minus peccaverat, se verius fuerat castigatus, reatum suum recognoscens humiliter, & devote, ac misericordiam postulans, & iudicium non requirens: nos intuentes, quod licet sibi munus consecrationis impensum, nec prioris Ecclesiæ ipsum Pontificem fecerit, nec secundæ, cum ad primam non fuerit consecratus, & ad secundam (priori vinculo perdurante) non potuerit canonicè consecrari, adhuc conjugaliter alteri alligatus: ei tam a vinculo prioris Ecclesiæ, quam a poena suspensionis penitus absoluto, de benignitate sedis Apostolicæ duximus concedendum, ut priori consensu

a Alias ita: quoad Ecclesiæ. b vide text. in 1. constit. C. & l. Strichus. & l. Pamphilus. D. de man. test. c usum vide l. librorum. §. quod tamen Cassius. D. de legat. 3. & l. cum de Legionis. §. asnam. D. de fund. inst. leg. d vide l. in Presbyteris. C. de Episc. & Clericis. & ff. de pæn. l. moris. §. iste fere. e vide l. 3. §. fin. ff. de lib. caus. & nor. in l. plagii. C. ad legem Fla. de plagio.

hactenus perdurante, Andegaven. Ecclesiæ studeat gubernare.

C A P. III.

Episcopus, qui propria auctoritate de sua Ecclesia se transfert ad aliam, carebit utraque.

Idem Innoc. III. Bambergensi a Episcopo, & Petro Scholari Maguntinensi. (an. 1198. Spoletum in Germaniam.)

Quanto personam b Hildesem. Episcopi: (& infra. 1) ipse vero relicta Hildesem. Ecclesia, ad Herbipolens. Ecclesiæ auctoritate propria se transfuit: non attendens, quod veritas in Evangelio c protestatur: Quos Deus conjunxit, homo non separet: & potestatem transferendi Pontificis ita sibi retinuit Dominus & Magister, quod soli beato Petro Vicario suo, & per ipsum successoribus suis speciali privilegio tribuit d, & concessit: sicut testatur antiquitas, cui decreta Patrum sanxerunt reverentiam exhibendam: & evidentè afferunt factorum canonum sanctiones. Non enim homo, sed Deus separat, quos Roman. Pontif. (qui non puri hominis, sed veri Dei vicem gerit in terris) Ecclesiarum necessitate, vel utilitate pensata, non humana, sed divina potius auctoritate dissolvit. (& infra. 2) Ne autem facti perveritas transeat præsumptoribus in exemplum e, (quod quidem, si verum est, non potest non esse notorium) sibi præcipimus, ut administrationem Herbipolens. Ecclesiæ penitus derelinquat: (& infra. 3) Cæterum quoniam Herbipolens. Ecclesiæ Canonici vota sua in ipsum prorsus illicitè contulerunt, volentes (sicut dignum est) ut in eo puniantur, in quo peccaverunt, eligendi eos hac vice suspendimus potestate: (& infra. 4) Quia vero Hildesemensem Ecclesiæ, cui fuerat alligatus, unde (secundum Apostolum) solutionem querere non debebat, nimis improbe dereliquit, ne ad ipsam redeat ulterius, districtius prohibemus: cum secundum traditiones f canonicas, qui ad majorem se plebem transfuit, a cathedra repelli debeat aliena, & carere propria, ut nec illis præsideat, quos per superbiam sprexit, nec illis, quos per avaritiam concupivit. g

[1 Sinceriori diligebamus affectu, tanto securius sperabamus, quod nihil adversus matrem suam Romanam Ecclesiæ in præjudicium sui ordinis, & Ecclesiasticæ discipline dispendium attentaret. Sane sicut certa multorum assertione comperimus, & suarum didicimus nihilominus testimonio literarum, quibus ad nos directis Herbipolens. se Pontificem nominabat.]

[2 Nolentes autem tantæ presumptionis audaciam relinquere impunitam, qui secundum Apostolum omnem inobedientiam prompti sumus ulcisci.]

[3 Si vero, quod non credimus, hanc suspensionem nostram non curaverit humiliter observare, & inhibita sibi usurpare præsumpsit, excommunicationis vinculo ipsum decernimus innodatum: omnibus etiam tam Clericis, quam laicis Herbipolens. diocæs. sub anathematis interminatione præcipimus, non obstantè juramento fidelitatis, ut omnem ipsi obedientiam subtrahant, quam ipse sibi contra sacros canones usurpavit, non attendens, quod dicit Apostolus: Nemo sibi sumat honorem, sed qui vocatur a Deo tanquam Aaron.]

[4 Et si contra sed. Apostol. interdictum ad cujusquam nominationem processerint, quod ab eis factum fuerit, irritum decrevimus, & inane.]

C A P.

a Sic in 3. compil. Al. Idem Episcopo, & Petro Scholastico Maguntinensi. b Cap. 3. eod. tit. in 3. compil. Vide & Leonem apud Ivonem part. 5. cap. 103. c Matth. 19. d aliter, præbuit, e vide l. capitalium. §. penult. ff. de pæn. & in l. si quis in suo. C. de inoffic. testamento. f Leo Papa 1. epist. 82. cap. 8. Adde Concl. Sardiæ. can. 1. ubi cavetur, ne quis de uno Episcopatu ad alium transferatur. g Concor. 7. quæst. 1. si quis.

C A P. IV.

Solus Papa transfert Episcopos: & indulgentia per eum super tali translatione concessa, ad literam servanda est.

Idem Branbur. Episcopo, & Scholastico Maguntinensi a. (an. 1199. Roma in Germaniam.)

Licet b in tantum: (& infra. 1) Sicut legitimi matrimonii vinculum, quod est inter virum, & uxorem, homo dissolvere nequit, Domino dicente in Evangelio: Quos Deus conjunxit, homo non separet: sic & spirituale foedus conjugii, quod est inter Episcopum, & Ecclesiæ, quod in electione initiatum, ratum in confirmatione, & in consecratione intelligitur consummatum, sine illius auctoritate solvi non potest, qui successor est Petri, & Vicarius Jesu Christi. Hoc autem C. quondam Hildesem. Episcopus non attendens, ad Herbipolens. Ecclesiæ propriam temeritate transfuit: (& infra. 2) Nec illa c prædecessoris nostri indulgentia præsumptionem excusat ipsius, sed ambitionem acculat: cum in ea sit expressum, quod si ad majorem vocaretur forstan dignitatem, eam sibi liceret assumere, dum tamen nihil ei de statutis canonicis obviaret. Unde licet forstan aliquibus videatur, ut indulgentiæ occasione ipsius ad dignitatem possit transire majorem, ad parem tamen ipsi transire non licuit: cum in majore dignitate propter majorem utilitatem facilius soleat dispensari. Præterea cum postulatio, sicut & electio, examinari soleat diligenter, & tenor illius indulgentiæ non solum videatur postulationis examinationem, sed personæ etiam reservare, subjungens, dummodo nihil de canonicis obviet institutis: antequam per eum postulatio examinata fuisset, cui fuerat faciendæ, nulla ratione debuerat transisse.

[1 Quædam vero sibi Apostol. sed. reservat quodammodo specialiter, & singulariter, ut præter specialem auctoritatem ipsius nec jure agi valeant, nec attentari debeant cum effectu. In his autem specialiter translationes Episcoporum adeo non tam constitutio canonica, quam divina ejus tantum potestati commisit, ut]

[2 Et administrationi ejus se ingerens, Herbipolensem se fecit Episcopum nominari. & infra.]

TITULUS VIII. DE AUCTORITATE, ET USU PALLII.

C A P. I.

Intra quamlibet Ecclesiæ provinciam suæ Archiepiscopus pallio uti potest: sed extra non potest.

Clemens III. (an. 1189. Roma.)

Cum super d aliqua re: (& infra.) Quæstivisti, quomodo intelligatur, quod in forma traditionis pallii continetur, videlicet, tradimus tibi pallium e, ut eo intra f Ecclesiæ tuam utaris. Quod ita intelligitur, videlicet intra quamlibet Ecclesiæ provinciam tibi committæ. Si vero te sacris indutum vestibus Ecclesiæ professionaliter, vel alio modo, exire contigerit, tunc tuo pallio minime g uti debes.

C A P. II.

Archiepiscopus alteri Archiepiscopo pallium suum commovere non potest.

a Idem Bamberg. Episcop. & magistro Præposito Scholari Maguntin. b Capit. 4. eod. tit. in 3. compil. c In Cod. Barbaria ita: Nec illa prædecessoris nostri indulgentia, quam impetrasse se refert, præsumptionem, & c. d Capit. 1. eod. tit. in 2. compil. e pallium sumitur in hoc tit. pro quodam Archiepiscoporum ornamento, crucibus nigris intexto, velut stola sacerdotalis, quod super alia ornamenta defertur, humeros velut corona pectusque circumdans, & ante dependens. Vide Pann. in c. antiqua. de privil. & Innocent. III. lib. 1. Myst. Mis. c. 63. ubi copiose de ejus materia, forma & mystica significatione. f al. infra. g nullo modo.

Cœlestinus III. (an. 1194.)

Ad hoc a, quia quæsitum est a nobis ex parte tua, utrum liceat tibi pallium tuum Metropolitanum alii commodare: (& infra. 1) Inquisitioni tuæ taliter respondemus, quod non videtur esse conveniens, ut pallium tuum alicui commodes b: cum pallium personam non transeat, sed quisque cum eo debeat (sicut tua novit discretio) sepeliri.

[1 Si contigerit eum sine pallio suo ad Ecclesiæ tibi commissam, in aliqua præcipua solemnitate venire, & in eadem Ecclesiæ Missarum solennia celebrare, licet exinde nos non recolamus expressum canonem invenisse, super hoc tamen]

C A P. III.

Per pallium confertur plenitudo Pontificali officii, & nomen Archiepiscopale.

Innocentius III. C. Cardinali c Presbytero Apost. sed. Legato. (an. 1202. Roma in Siciliam.)

Nisi specialis dilectio d illa: (& infra.) Sane si postalatio Trojani e Episcopi ad Panormitanam Ecclesiæ fuisset per nos etiam approbata, non tamen deberet se Archiepiscopum appellare, priusquam a nobis pallium suscepisset, in quo Pontificali officii plenitudo f, cum Archiepiscopalis nominis appellatione confertur. Tu ergo quod factum est, sic studeas palliare, ut id in confusione tuam, & ad sedis Apost. opprobrium non redundet. Quoniam si oporteat, ut nos, vel tu ex hoc negotio confundamur, eligemus potius te confundi, quam lædamus sedis Apost. dignitatem.

C A P. IV.

Romanus Pontifex semper, & ubique utitur pallio, alii in Ecclesiis suis, & certis diebus tantum.

Idem. (an. 1202. Roma.)

Ad honorem g Dei: (& infra.) Sane solus Romanus Pontifex in Missarum solenniis h pallio semper utitur, & ubique: quoniam assumptus est in plenitudinem Ecclesiasticæ potestatis, quæ per pallium significatur i. Alii autem eo nec semper, nec ubique, sed in Ecclesiæ sua, in qua jurisdictionem Ecclesiasticam acceperunt, certis dedit uti diebus. Quoniam vocati sunt in partem sollicitudinis k, non in plenitudinem potestatis.

C A P. V.

Archiepiscopus extra suam provinciam pallio uti non potest, etiam si hoc habeat consuetudo.

Idem Compostellano Archiepiscopo. (an. 1203. Roma in Hispaniam.)

Ex tuarum l tenore literarum accepimus, quod cum fuerit in concessione pallii tibi dictum, ut ipso intra Ecclesiæ tuam uteris: & tibi pro Ecclesiæ tuæ negotiis frequenter extra tuam provinciam commoranti, verendum sit absque pallio ministrare (cum consuetudo sit in Hispania generalis, quod Archiepiscopi extra suas provincias pallio indifferenter utantur) ut extra tuam provinciam uti pallio valeas, indulgeri tibi a sede Apostolica postulasti.

Licet autem talis consuetudo dicenda sit potius corruptela m, nos tamen de speciali gratia indulgemus tibi, ut si necessitate aliqua præpeditus ad Ecclesiæ tibi subiectam acce-

a Cap. 2. eod. tit. in 2. comp. al. hac. b l. personale. ff. sol. matrim. c Innocentius III. Cod. tit. 5. Laurentii in Lucina Presbytero Cardinali, & c. ut habet 3. compil. d Cap. 1. eod. tit. in 3. comp. e alias, Trojanens. al. Trojans. Regni Sicilia Cancellarii. f Adde Concl. Lateranens. sub Innocent. III. cap. 5. g Cap. 2. eod. tit. in 3. compil. h al. solemnitatibus. i figuratur. x al. & non in plenitudinem, & c. l Cap. 3. eod. tit. in 3. compil. m vide l. omnes iudices. C. de decur. lib. 10. & auth. ut nullus judic. §. in gloss. magna, collat. 6.

